

[Agerschou]

lingstendenser, der er i København, kan man finde i en lang række storbyer verden over. Jeg behøver bare at nævne London og Liverpool som eksempler. Jeg vil gerne nævne i parentes, at London faktisk forsøgte at gøre noget ved det, men det blev alligevel for meget.

Der er faktisk nogle træk, der er fælles for de pågældende storbyer, og de træk viser også, at det ikke nytter noget. Man kan ikke trække sig selv op ved hårene, for problemerne hænger sammen med noget strukturelt, der rækker ud over de mere eller mindre tilfældige kommunegrænser.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg tror, jeg kan besvare de to korte bemærkninger under ét: Hr. Hjortnæs siger, at regeringen tager pengene igen. Jeg vil minde om, at det må have været i 1985, loven blev vedtaget, og at det vistnok var af den daværende firkloverregering plus Det Radikale Venstre. Jeg kan ikke huske, om Socialdemokratiet også stemte for den. Men i hvert fald var det helt bevidst fra Det Radikale Venstres side at forlange, at der samtidig med, at man fik de 250 mio. kr. om året, også lavedes en omstilling i Københavns Kommune, og at man reducerede nettodrifts- og anlægsudgifterne med 2 pct. hen over årene i erkendelse af, at en omstilling, der samtidig skulle tage hensyn til, at der var et faldende befolkningstal, ville koste nogle ekstra penge i en periode, men at man også skulle se resultater af omstillingen. Det er Det Radikale Venstre medansvarlig for, og det står vi helt ved.

Så bliver der sagt, at der ikke er blevet taget fat på de langsigtede problemer, strukturproblemerne. Hr. Agerschou er i og for sig inde på det samme med storbyproblemerne, der er fælles, og det er jeg fuldstændig enig med hr. Agerschou i. Det er fælles tendenser, vi ser i de store byer. Vi ser dem også lidt i Århus. Odense har også nogle nok så store problemer. Det kan godt være, at de ikke er helt magen til Københavns, men de har sandelig også problemer, som de forsøger at løse.

Så spørger jeg: Bør det ikke være Københavns Kommune selv, der tager initiativer? Dermed benægter jeg da ikke, at der er problemer. Jeg synes, det er den allersidste udvej, at Folketinget og regeringen skal gribe ind i en kommunes tilrettelæggelse af økonomi og løs-

ning af problemer. Det tiltaler ikke mig. Jeg vil meget gerne se på initiativer, som Københavns Kommune kommer med, forslag og opfordringer osv. til en siddende regering, hvis der er problemer, som regeringen skal gå med ind i. Det er det, jeg afventer. Det synes jeg ville være konstruktivt, og jeg fastholder, det er betænkeligt, at Folketinget – jeg havde nær sagt hen over hovedet på Københavns Kommune – tager fat på disse problemer. Det må være kommunens ansvar at tage fat på dem og så eventuelt involvere regeringen.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Jeg synes, at fru Marianne Jelved skylder os en lidt nærmere og bedre begrundelse for, at dette alene er et problem, der kan løses af Københavns Kommune. Jeg tror ikke på det, fru Marianne Jelved! Jeg tror i høj grad, det er et emne, som Folketinget på en eller anden måde kommer til at beskæftige sig med. Man kan diskutere, om det er den rigtige form og det rigtige tidspunkt. Der er forhandlinger i gang osv. Men at Folketinget og regeringen ved de forskellige lovindgreb har en betydelig indflydelse på, hvad der sker i København, kan ingen af os være i tvivl om.

Fru Marianne Jelved nævnte også Århus. Man kan vel sige, at nogle af de større bycentre i Danmark fik løst en væsentlig del af deres strukturproblemer i forbindelse med den kommunalreform, der blev gennemført i 1970. Det gjorde man altså bare ikke i København. Der traf man f.eks. ikke den beslutning at lægge Frederiksberg og Gentofte ind under Københavns Kommune. Hvis man havde gjort det dengang, hvilket ville have været naturligt, havde man løst en del af problemerne. Jeg siger ikke, at det er løsningen i dag, men hvis man f.eks. forestillede sig, at problemerne havde noget med den kommunale opdeling at gøre, er det ikke noget, Københavns Kommune kan løse. Hvis man forestillede sig, at man skulle pulje hospitalsudgifterne, f.eks. storamtstanken, som nogle har været inde på, og som ville give en lettelse i de københavnske hospitalsudgifter på 600–700–800 mio. kr., er det heller ikke noget, som Københavns Kommune kan løse. Så hænger det altså sammen på en helt anden måde, og så må regering og Folketing ind i billedet.